

In deze Signalering:

Berichten

- ↓ 1. RvR Legal Aid stopt per februari met doorsturen IND dossierstukken
- ↓ 2. Dersdelanders Oekraïne

Jurisprudentie

- ↓ 1. 19-01-2024, Rb Middelburg, NL23.13768, Afghanistan, beroep gegrond [minderjarige; horen; verwestering; risico terugkeer; medische situatie; adequate opvang]
- ↓ 2. 19-01-2024, Rb Rotterdam, NL23.34879, Irak, beroep gegrond [hasa; Messenger berichten]
- ↓ 3. 23-01-2024, Rb Rotterdam, NL22.18799, Irak, beroep gegrond [relevant element; integrale geloofwaardigheidstoets]
- ↓ 4. 26-01-2024, Rb Arnhem, NL23.12088, Bangladesh, beroep ongegrond [ingangsdatum; nationaliteit]
- ↓ 5. 17-01-2024, Rb Groningen, NL23.35348, beroep gegrond [Dublin-Duitsland; termijnen]
- ↓ 6. 23-01-2024, Rb Den Haag, NL23.19826, beroep gegrond [Dublin-België; opvang]
- ↓ 7. 22-01-2024, ABRvS, 202206072/1/V3, hoger beroep vreemdeling ongegrond [tegenwerpen tegenstrijdigheden; artikel 16 Procedurerichtlijn]
- ↓ 8. 11-01-2024, ABRvS, 202106398/1/V2, Nigeria, hoger beroep vreemdeling gegrond [mensenhandel; sepot; represailles]
- ↓ 9. 24-01-2024, Rb 's-Hertogenbosch, NL23.33479, Ethiopië, beroep gegrond [eerdere vervolging/ernstige schade; omkering van bewijslast; adequate opvang]
- ↓ 10. 29-01-2024, Rb Arnhem, NL22.6696, Myanmar, beroep gegrond [hasa; arrest LH; documenten; opnieuw horen; desertie; arrestatiebevel]
- ↓ 11. 22-01-2024, Rb Amsterdam, NL23.40606, Turkije, beroep gegrond [grensprocedure; paspoort; HDP]
- ↓ 12. 17-01-2024. Rb Den Haag, NL23.38030, Tunesië, beroep gegrond [geloofwaardigheid; relevante elementen]

↓ Contactgegevens

↓ [Archief AC-Signalering op Vluchtweb](#)

Berichten

Inhoudsopgave

De Signalering wordt samengesteld door de Juridisch Coördinatoren, in samenspraak met de acca's. Het is bedoeld als attentering op ontwikkelingen die relevant zijn voor de rechtsbijstand op de AC's. We verwijzen naar andere bronnen. We sturen eenmaal per week een signalering rond, mits er nieuws is.

1. RvR Legal Aid stopt per februari met doorsturen IND dossierstukken

Enige tijd geleden heeft de directie Asiel en Bescherming IND het Portaal voor Advocaten geïntroduceerd en zijn bijna alle dossierstukken beschikbaar via dit portaal. De directie Asiel en Bescherming IND levert vanaf 1 februari géén dossierstukken meer aan RvR Legal Aid. Dit heeft tot gevolg dat met ingang van 1 februari de RvR Legal Aid zal stoppen met het per mail doorsturen van IND dossierstukken. Dit betekent ook dat Legal Aid geen stukken meer vanuit de advocatuur per mail doorstuurt aan de IND. Ook daarvoor is het IND Advocatenportaal de plek om deze te uploaden. De RvR wijst initieel de gemachtigde toe aan een vreemdeling. Het is niet nodig dat u deze toewijzing vanuit de RvR nog deelt met de IND.

Mocht u stukken missen of een dossier niet kunnen inzien, dan kunt u zich wenden tot de hulplijn Portaal voor Advocaten (pva@ind.nl)

Vermeld hierbij het Z-nummer en de eventueel ontbrekende stukken.

Inhoudsopgave

2. Derdelanders Oekraïne

Volgend op [de uitspraak van de Raad van State van 17 januari 2024](#) informeert de IND de derdelanders over de gevolgen van het stoppen van de tijdelijke bescherming voor deze groep na 4 maart 2024. De Afdeling heeft geoordeeld dat de tijdelijke bescherming van de derdelanders niet op 4 september 2023 had mogen worden beëindigd. Wel eindigt de bescherming voor de betreffende groep van rechtswege op 4 maart 2024. De IND verstuurt drie verschillende brieven, naar drie verschillende groepen derdelanders. Daarin staat onder meer informatie over (beroeps)procedures, opvang, hulp bij terugkeer en het verblijfsdocument.

Volgens een [nieuwsbericht](#) van de IND d.d. 29 januari 2024 gaat het om de volgende varianten:

1. De grootste groep derdelanders heeft geen andere vergunning om in Nederland te verblijven en heeft ook geen asielprocedure of reguliere vergunningsprocedure lopen. In de brief die zij krijgen, staat onder meer dat de RTB op 4 maart 2024 voor hen afloopt. Zij kunnen tot die tijd gebruikmaken van hulp bij terugkeer door de DT&V. Na 4 maart mogen zij niet meer werken en hebben ze 28 dagen de tijd om te vertrekken. Dit betekent dat zij tot en met 1 april in de gemeentelijke opvang mogen blijven.
Ook laat de IND deze derdelanders weten dat het oude terugkeerbesluit met de datum van 4 september 2023 wordt ingetrokken. Wie hiertegen in beroep is gegaan, krijgt de proceskosten vergoed. Voor 4 maart ontvangen ze een nieuw terugkeerbesluit.
2. Derdelanders met een lopende asielprocedure krijgen geen terugkeerbesluit. Zij mogen de beslissing op hun asielaanvraag in Nederland afwachten. De IND informeert hen volgende week dat de dienst na 4 maart 2024 verdergaat met hun asielaanvraag. Zij mogen op basis van de normale voorwaarden die horen bij een asielprocedure blijven werken.
3. Een klein aantal derdelanders heeft een ander verblijfsrecht, bijvoorbeeld een reguliere verblijfsvergunning. Zij ontvangen begin februari een brief van de IND over de gevolgen van de beëindiging. Zij mogen in Nederland blijven op basis van de voorwaarden van hun vergunning, zolang deze geldig is.

Voor alle derdelanders waar de RTB voor eindigt, geldt dat de verblijfspas (type O) na 4 maart 2024 niet meer geldig is. Wie asiel heeft aangevraagd en nog geen Vreemdelingen Identiteitsbewijs (type W) heeft, kan deze ophalen bij het IND-loket. Daar kunnen de oude type O-pasjes ook ingeleverd worden.

Op de website van Rijksoverheid staat informatie over de rechten van derdelanders uit Oekraïne na stoppen van de tijdelijke bescherming: <https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/opvang-vluchtelingen-uit-oekraïne/derdelanders>

De staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid licht in een [brief aan de Tweede Kamer d.d. 24 januari 2024](#) de gevolgen toe van de uitspraak van de Raad van State over tijdelijke bescherming voor derdelanders uit Oekraïne. Als bijlagen bij deze brief onder meer een Q&A, informatie voor gemeenten en mogelijkheden voor immigratie.

Jurisprudentie

1. 19-01-2024, Rb Middelburg, NL23.13768, *Afghanistan*, beroep gegrond [minderjarige; horen; verwestering; risico terugkeer; medische situatie; adequate opvang]

Reden signalering: De rechtbank is van oordeel dat niet uit te sluiten valt dat de wijze waarop eiser is gehoord als meerderjarige gevolgen heeft gehad voor hoe zijn asielrelaas op papier is gekomen en uiteindelijk ook voor de manier waarop eisers relaas is beoordeeld door verweerder. Daarnaast is het onderzoek naar adequate opvang onzorgvuldig is geweest en heeft dit onderzoek door verweerder onvoldoende voortvarend plaatsgevonden.

Op 23 juni 2021 heeft het nader gehoor plaatsgevonden, waarbij verweerder uit is gegaan van de meerderjarigheid van eiser. Op 20 augustus 2021 heeft Bureau Documenten de door eiser overgelegde taskera echt bevonden. Uit de taskera volgt dat eisers geboortedatum 1 januari 2005 is en hij dus minderjarig was ten tijde van de asielaanvraag en het nader gehoor op 23 juni 2021. De rechtbank stelt vast dat verweerder naar aanleiding van het bericht van Bureau Documenten de geboortedatum van eiser heeft aangepast. Uit het dossier volgt niet wanneer verweerder de geboortedatum van eiser heeft aangepast. Wel kan op grond van het tijdsverloop vastgesteld worden dat eiser tijdens het nader gehoor, gehoord is als meerderjarige. Uit het gehoor blijkt ook niet dat rekening is gehouden met de mogelijkheid dat eiser nog minderjarig was, ondanks dat eiser op dat moment al zijn taskera had overgelegd. Verweerder heeft ter zitting ook bevestigd dat eiser niet is gehoord als minderjarige. Verweerder heeft bovendien, nadat bleek dat eiser minderjarig was, geen aanleiding gezien om – ondanks een verzoek van eiser daartoe – alsnog een nader gehoor af te nemen conform de regels die gelden voor het horen van een alleenstaande minderjarige vreemdeling.

De rechtbank acht deze handelwijze van verweerder onzorgvuldig. De samenwerkingsverplichting die verweerder heeft volgens artikel 4 van de Definitierichtlijn leidt ertoe dat rekening dient te worden gehouden met de leeftijd en het ontwikkelingsniveau van de vreemdeling bij de verdeling van de bewijslast. Van een minderjarige kan minder worden verwacht wat betreft de staving van zijn asielrelaas. Uit de wijze waarop het gehoor van eiser is afgenomen en de wijze waarop de vragen zijn gesteld, volgt niet dat verweerder hier rekening mee heeft gehouden. Verweerder heeft eiser gehoord alsof hij meerderjarig was en de vragen ook gesteld alsof hij meerderjarig was en dus geen rekening gehouden met de omstandigheid dat eiser een alleenstaande minderjarige vreemdeling is. Verweerder heeft ook niet naar aanleiding van de echt bevonden taskera aanleiding gezien om eiser alsnog nader te horen waarbij de waarborgen die gelden voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen in acht zijn genomen, zoals het toewijzen van een voogd van Stichting Nidos en het horen op een kindvriendelijke manier, in speciaal daarvoor ingerichte hoorkamers, door personen die zijn opgeleid om rekening te houden met de behoeften van minderjarigen.

De rechtbank is van oordeel dat niet uit te sluiten valt dat de wijze waarop eiser is gehoord als meerderjarige gevolgen heeft gehad voor hoe zijn asielrelaas op papier is gekomen en uiteindelijk ook voor de manier waarop eisers relaas is beoordeeld door verweerder. Uit de door verweerder gemaakte geloofwaardigheidsbeoordeling ten aanzien van het asielrelaas van eiser volgt niet kenbaar dat verweerder rekening heeft gehouden met de leeftijd en het ontwikkelingsniveau van eiser als alleenstaande minderjarige. Uit de besluitvorming volgt ook niet dat rekening is gehouden met de situatie dat eiser minderjarig was ten tijde van het nader gehoor en dat eiser veertien jaar of jonger was toen hij zijn land van herkomst verliet. De beoordeling van verweerder dat eisers asielrelaas ongeloofwaardig is, is om die reden dan ook gebrekkig. De rechtbank is van oordeel dat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid en genomen. Het bestreden besluit is gelet daarop in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. Het beroep is reeds daarom gegrond. In het kader van finale geschilbeslechting zal de rechtbank ook de overige beroepsgronden beoordelen. Uit het Algemeen Ambtsbericht van juni 2023 over Afghanistan valt af te leiden dat het niet duidelijk is of verblijf in een westers land een rol speelt bij het al dan niet ondervinden van problemen bij terugkeer. Er is geen informatie over de behandeling door de Taliban van personen die verplicht terugkeren vanuit een Europees of westers land, omdat er nog geen personen (verplicht) teruggekeerd zijn vanuit deze landen. Daarnaast volgt uit het bericht dat de Taliban kleding in westerse stijl en Engels spreken als indicatoren beschouwen voor banden met de vijand. Personen

die gezien konden worden als ‘verwesterd’ kunnen worden bedreigd door de Taliban, familieleden of buren.

Hoewel de rechtbank van oordeel is dat verweerder niet ten onrechte heeft overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij verwesterd is conform de WI, heeft eiser terecht betoogd dat dit element niet (alleen) op zichzelf beoordeeld dient te worden maar ook in samenhang met de andere aangevoerde elementen in de beoordeling of terugkeer in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft dat ten onrechte nagelaten. Zo is onder meer van belang dat eiser minderjarig was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan. Niet inzichtelijk is in hoeverre dat leidt tot een situatie dat eiser opvalt bij de Taliban indien hij terugkeert naar Afghanistan. Uit het ambtsbericht blijkt immers dat er geen informatie bekend is over hoe de Taliban terugkeerders behandelt, maar wel is duidelijk dat de Taliban het Westen ziet als de vijand en niet uitgesloten kan worden dat de Taliban eiser daardoor ook als een vijand ziet. Daarnaast is aan eiser uitstel van vertrek verleend op grond van artikel 64 van de Vw. Op zitting is daarover opgemerkt dat eiser terug kan naar Afghanistan. Het BMA heeft geadviseerd dat fysieke overdracht moet plaatsvinden aan een psychiater in Afghanistan en eiser begeleid moet worden door een gespecialiseerd verpleegkundige. Evenmin is inzichtelijk of eiser bij terugkeer door deze speciale situatie in de verhoogde aandacht komt te staan van de Taliban. Hierover is geen nadere informatie bekend, hoe de Taliban met een dergelijke situatie waarin teruggekeerd moet worden vanuit het Westen zal omgaan. Het voorgaande heeft tot gevolg dat niet is uit te sluiten dat eiser bij terugkeer een reëel risico loopt op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

De rechtbank is van oordeel dat het onderzoek naar adequate opvang onzorgvuldig is geweest. De rechtbank betreft in de eerste plaats het oordeel dat de voorbereiding van het bestreden besluit onzorgvuldig is geweest doordat eiser gehoord is alsof hij meerderjarig was. Nu eiser als meerderjarige is gehoord zijn er tijdens het nader gehoor geen of in ieder geval onvoldoende vragen gesteld over familieleden in het land van herkomst die mogelijk voor hem zouden kunnen zorgen. Dit terwijl verweerder het onderzoek naar adequate opvang volledig heeft gebaseerd op eisers verklaringen. Dit is niet zorgvuldig. Daarnaast heeft het onderzoek naar adequate opvang door verweerder onvoldoende voortvarend plaatsgevonden. Het bestreden besluit is genomen ruim twee jaar nadat eiser asiel heeft aangevraagd. Dat in die periode tijdelijk een besluit- en vertrekmoratorium gold laat onverlet dat verweerder voortvarend had moeten onderzoeken of adequate opvang voor eiser in Afghanistan aanwezig was. Ten onrechte heeft verweerder dat nagelaten. Tot slot is relevant dat eiser op 1 januari 2023 achttien jaar is geworden. Op die datum is eiser naar Nederlands recht meerderjarig geworden. Dit neemt niet weg dat verweerder had moeten onderzoeken of eiser vanaf de datum van zijn asielaanvraag tot zijn meerderjarigheid in aanmerking had moeten komen voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking ‘AMV die buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten’. Verweerder zal daarover een beslissing moeten nemen. Beroep gegrond.

Inhoudsopgave

2. 19-01-2024, Rb Rotterdam, NL23.34879, Irak, beroep gegrond [hasa; Messenger berichten]

Reden signalering: Ten aanzien van de overgelegde (vertaling van) Messenger-berichten tussen eiseres en haar nicht heeft verweerder slechts overwogen dat de nicht niet wordt beschouwd als een onafhankelijke openbare en verifieerbare bron. Gelet op de overwegingen uit het arrest LH en zoals ook volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 16 september 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2778, heeft verweerder evenwel niet met dit standpunt kunnen volstaan. Daar komt bij dat verweerder de overgelegde Messenger-berichten en overlijdensakte weliswaar afzonderlijk, maar niet in onderlinge samenhang heeft beoordeeld.

Eiser en eiseres zijn op 4 april 2018 Nederland ingereisd en zij hebben inmiddels meerdere asielaanvragen ingediend. Bij uitspraak van de Afdeling van 28 juli 2023 zijn de tegen de afwijzing van de opvolgende asielaanvraag van 12 oktober 2022 ingestelde hoger beroepen ongegrond verklaard. Op 26 september 2023 hebben eisers (wederom) aanvragen ingediend voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Die aanvragen liggen ten grondslag aan de nu bestreden besluiten van 2 november 2023. Verweerder heeft die aanvragen niet-ontvankelijk verklaard op de grond dat sprake is van een opvolgende aanvraag waaraan geen nieuwe elementen of bevindingen ten grondslag zijn gelegd of waarin geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Hij heeft dit gedaan onder verwijzing naar de

hierboven genoemde besluiten van 6 maart 2023. Hij heeft hiermee toepassing gegeven aan artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000.

Eisers voeren aan dat zich nieuwe elementen of bevindingen voordoen. Zij hebben een (vertaalde) overlijdensakte en (vertaalde) Messenger-berichten overgelegd. Volgens hen is deze nieuw ingebrachte informatie een extra onderbouwing van de al eerder afgelegde verklaringen. Zij voeren aan dat verweerder ten onrechte niet heeft onderkend dat zij met deze informatie alsnog kunnen onderbouwen dat het asielrelaas dat zij eerder hebben afgelegd wel degelijk geloofwaardig is. Volgens eisers heeft verweerder hen ook niet de kans geboden om in een gehoor toe te lichten waarom de nieuwe stukken reden zijn voor een herhaalde asielaanvraag. Volgens eisers zijn de nieuw ingebrachte stukken doorslaggevend en daarom van groot belang. Door hier niet eens vragen over te stellen, heeft verweerder getoond vooringenomen te zijn. Verweerder is daarom in de bestreden besluiten ten onrechte niet tot een ander oordeel gekomen, aldus eisers.

De rechtbank overweegt als volgt. Uit het arrest van het Hof van Justitie van 10 juni 2021, LH tegen Nederland (ECLI:EU:C:2021:478) (hierna te noemen: het arrest LH), punten 40-54, en antwoord 1, volgt dat artikel 40, tweede lid, van de Procedurerichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 4, tweede lid, van de Kwalificatierichtlijn, zo moet worden uitgelegd dat de beslissingsautoriteit bij zijn onderzoek of er nieuwe elementen of bevindingen zijn en zo ja, of die de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor internationale bescherming, ook documenten moet betrekken waarvan hij de authenticiteit niet kan vaststellen of die geen objectief verifieerbare bron hebben. Uit de punten 57-63 en antwoord 2 volgt dat de beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter onderbouwing van een aanvraag om internationale bescherming niet verschillend mag zijn naargelang het gaat om een eerste aanvraag of een opvolgende aanvraag en dat de beslissingsautoriteit de relevante elementen moet beoordelen in samenwerking met de vreemdeling overeenkomstig artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn.

De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de overgelegde (kopieën van) overlijdensakte en Messenger-berichten als nieuwe elementen zijn aan te merken. Ten aanzien van de overgelegde (vertaling van) Messenger-berichten tussen eiseres en haar nicht heeft verweerder slechts overwogen dat de nicht niet wordt beschouwd als een onafhankelijke openbare en verifieerbare bron. Gelet op de overwegingen uit het arrest LH en zoals ook volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 16 september 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2778, heeft verweerder evenwel niet met dit standpunt kunnen volstaan.

Daar komt bij dat verweerder de overgelegde Messenger-berichten en overlijdensakte weliswaar afzonderlijk, maar niet in onderlinge samenhang heeft beoordeeld. Zo heeft hij de overlijdensakte niet beoordeeld in het licht van de overgelegde (vertaling van) Messenger-berichten, terwijl daar gelet op de inhoud van deze berichten wel aanleiding toe was.

Conclusie en gevolgen

Gelet op het voorgaande heeft verweerder de bestreden besluiten niet zorgvuldig en deugdelijk gemotiveerd. De bestreden besluiten zijn in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht. Dit betekent dat de beroepen gegrond zijn en de bestreden besluiten moeten worden vernietigd.

Inhoudsopgave

3. 23-01-2024, Rb Rotterdam, NL22.18799, Irak, beroep gegrond [relevant element; integrale geloofwaardigheidsstoets]

Reden signalering: De rechtbank stelt vast dat eiser tijdens het nader gehoor expliciet heeft verklaard dat hij vreest voor de militie Al Asa'eb. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder deze gestelde problemen ten onrechte niet aangemerkt als apart relevant element. Door de relevante elementen niet volledig in kaart te brengen, heeft geen zorgvuldige integrale geloofwaardigheidsbeoordeling overeenkomstig WI 2014/10 kunnen plaatsvinden. De rechtbank volgt verweerder niet in het betoog ter zitting dat de beoordeling hierdoor niet tekort is geschoten omdat de gestelde problemen met Al Asa'eb - ondanks dat ze niet als zodanig als relevant element zijn bestempeld - wel op geloofwaardigheid en zwaarwegendheid zouden zijn beoordeeld.

Eiser heeft aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij door X, de man van zijn nicht, is bedreigd en mishandeld vanwege een conflict tussen X en zijn vrouw. Daarnaast verdenkt X eiser ervan dat hij een aanklacht tegen hem heeft ingediend. X is naar aanleiding van deze aanklacht gearresteerd en vervolgd. X is lid van de militie Asa'ib Ahl al-Haq (Al Asa'eb) en heeft daardoor veel macht, ook binnen de veiligheidsdienst. Bovendien is zijn broer in opdracht van X vermoord en heeft ook hijzelf dus te vrezen voor zijn leven bij terugkeer naar Irak, aldus eiser.

Het asielrelaas van eiser bevat volgens verweerder de volgende relevante elementen: Identiteit, nationaliteit en herkomst; Problemen met X De veiligheidsdienst.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de eerste twee relevante elementen geloofwaardig zijn. De door eiser gestelde problemen met de veiligheidsdienst acht verweerder daarentegen niet geloofwaardig. Verweerder stelt zich daarover onder meer op het standpunt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een band bestaat tussen de veiligheidsdienst en de militie waartoe X behoort. Daarbij heeft verweerder betrokken dat X eerst tot tien jaar gevangenisstraf is veroordeeld en dat deze straf in hoger beroep is omgezet tot de doodstraf. Verder heeft eiser louter verklaard dat X veel mensen bij de veiligheidsdienst kende. Daarnaast stelt verweerder zich op het standpunt dat niet valt in te zien dat eiser vanwege een familiale kwestie problemen krijgt met de militie. Volgens verweerder berust de stelling van eiser dat X hem verdenkt van de aanklacht tegen hem enkel op aannames. Gelet op het vorenstaande acht verweerder de gestelde problemen met de veiligheidsdienst ongeloofwaardig. Eiser heeft met de geloofwaardig geachte elementen niet aannemelijk gemaakt dat hij is aan te merken als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat hij bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade. Daarbij heeft verweerder onder meer betrokken dat X inmiddels van de nicht van eiser is gescheiden, de stamhoofden het conflict onderling hebben beslecht en X momenteel nog is gedetineerd. Bij het bestreden besluit heeft verweerder de asielaanvraag afgewezen als ongegrond op van artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000.

Eiser betoogt dat verweerder in het bestreden besluit de problemen met de veiligheidsdienst ten onrechte heeft aangemerkt als relevant element. Dit is namelijk niet het geval. Eiser heeft problemen met de militie Al Asa'eb. Leden van deze militie werken ook voor de veiligheidsdienst en zijn dus ook in die organisatie erg machtig, maar hij heeft geen problemen met de veiligheidsdienst als zodanig, aldus eiser. Verweerder had daarom zijn problemen met de militie aan moeten merken als apart relevant element.

De rechtbank stelt voorop dat uit de Werkinstructie (WI) 2014/10 volgt dat er een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dient plaats te vinden. Het identificeren en vaststellen van de relevante elementen van het asielrelaas is de eerste stap in deze beoordeling. Na het vaststellen van de relevante elementen dient als tweede stap de geloofwaardigheid van de relevante elementen te worden beoordeeld. In WI 2014/10 en ook in onder meer de uitspraak van de Afdeling van 24 augustus 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2815) is een relevant element gedefinieerd als een feit of omstandigheid dat raakt aan tenminste één onderwerp of verhaallijn en die in verband staat met vluchtelingenschap dan wel artikel 3 EVRM.

De rechtbank stelt vast dat eiser tijdens het nader gehoor expliciet heeft verklaard dat hij vreest voor Al Asa'eb. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder deze gestelde problemen ten onrechte niet aangemerkt als apart relevant element. Door de relevante elementen niet volledig in kaart te brengen, heeft geen zorgvuldige integrale geloofwaardigheidsbeoordeling overeenkomstig WI 2014/10 kunnen plaatsvinden. De rechtbank volgt verweerder niet in het betoog ter zitting dat de beoordeling hierdoor niet tekort is geschoten omdat de gestelde problemen met Al Asa'eb - ondanks dat ze niet als zodanig als relevant element zijn bestempeld - wel op geloofwaardigheid en zwaarwegendheid zouden zijn beoordeeld. Verweerder heeft dus gehandeld in strijd met het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel zoals neergelegd in artikel 3:2 en artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank ziet daarin reden voor vernietiging van het bestreden besluit. De beroepsgrond slaagt.

Het beroep moet reeds daarom gegrond worden verklaard. Aan de beoordeling van de overige beroepsgronden komt de rechtbank niet meer toe.

4. 26-01-2024, Rb Arnhem, NL23.12088, *Bangladesh*, beroep ongegrond [ingangsdatum; nationaliteit]

Reden signalering: Uit het verweerschrift blijkt dat voor de inwilliging van de opvolgende aanvraag doorslaggevend is geweest dat de Bengaalse autoriteiten hebben bevestigd dat eiser de Bengaalse nationaliteit heeft. Dit is voor de staatssecretaris namelijk aanleiding geweest om alsnog uit te gaan van de door eiser gestelde nationaliteit. De rechtbank leidt hieruit af dat eiser de Bengaalse nationaliteit al vóór de bevestiging door de Bengaalse autoriteiten had, maar dit niet aannemelijk kon maken. Naar het oordeel van de rechtbank is daarom sprake van de situatie dat uit later bekend geworden informatie volgt dat eiser al eerder aan de voorwaarden voor de gevraagde verblijfsvergunning voldeed. De staatssecretaris heeft het verzoek om heroverweging daarom ten onrechte afgewezen.

In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiser tegen de afwijzing van zijn verzoek om heroverweging van het besluit in zijn eerste asielprocedure.

Eiser heeft op 15 april 2018 een asielaanvraag ingediend. De staatssecretaris heeft die aanvraag met het besluit van 15 oktober 2019 afgewezen als kennelijk ongegrond. Met de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2020, waarmee de Afdeling de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 23 december 2019 heeft bevestigd, staat dat besluit in rechte vast. Eiser heeft vervolgens op 9 december 2020 een opvolgende asielaanvraag en een verzoek tot heroverweging van de eerdere afwijzing ingediend. Met het besluit van 8 november 2021 heeft de staatssecretaris de opvolgende asielaanvraag ingewilligd. Met het bestreden besluit van 24 maart 2023 heeft de staatssecretaris het verzoek tot heroverweging afgewezen met verwijzing naar artikel 4:6 Awb.

Beoordelingskader

Als een vreemdeling enkel een opvolgende aanvraag indient en de staatssecretaris deze aanvraag inwilligt, dan gaat de verblijfsvergunning in op de datum van ontvangst van de opvolgende aanvraag. Als een vreemdeling naast een opvolgende aanvraag (ook) een verzoek tot heroverweging van een afwijzing van een eerdere asielaanvraag doet, dan moet de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunning worden afgestemd op de datum waarop de vreemdeling aan alle vereisten voldoet.

De staatssecretaris moet een verzoek om bestuurlijke heroverweging toewijzen als het eerder genomen besluit evident onjuist was of als uit later bekend geworden informatie volgt dat een vreemdeling al eerder voldeed aan de vereisten voor verlening van de asielvergunning.

Feiten

De staatssecretaris heeft de eerste asielaanvraag afgewezen, omdat eiser niet de Bengaalse nationaliteit zou hebben. Dat besluit staat in rechte vast. Na die afwijzing is eiser gepresenteerd bij de Bengaalse autoriteiten en is zijn nationaliteit door hen bevestigd.

Mocht de staatssecretaris het verzoek om heroverweging afwijzen?

Eiser betoogt dat de staatssecretaris het verzoek om heroverweging ten onrechte heeft afgewezen. Eiser wijst erop dat hij aan zijn opvolgende asielaanvraag uitsluitend ten grondslag heeft gelegd dat door de Bengaalse autoriteiten is bevestigd dat hij de Bengaalse nationaliteit heeft. Hieruit leidt eiser af dat zijn Bengaalse nationaliteit doorslaggevend is geweest voor de inwilliging van de opvolgende asielaanvraag. Eiser betoogt echter dat zijn Bengaalse nationaliteit al tijdens de eerste asielprocedure voldoende vaststond.

In de eerste plaats stelt eiser dat de staatssecretaris twee tegenstrijdige standpunten met betrekking tot de nationaliteit van hem heeft gehanteerd. De staatssecretaris heeft zich in de eerste procedure consequent op het standpunt gesteld dat eiser de Bengalese nationaliteit niet had, terwijl tijdens een driehoeksoverleg tussen de staatssecretaris, het COa en de DT&V (waarbij eiser dus niet aanwezig was) is besloten dat eiser bij de Bengalese vertegenwoordiging een reisdocument moest opvragen. Volgens eiser deelde de staatssecretaris deze informatie bewust niet met hem, de rechtbank en de Afdeling. Ook stelt eiser dat de staatssecretaris hem niet heeft geïnformeerd over het opvragen van informatie over eiser bij de Bengaalse vertegenwoordiging.

In de tweede plaats stelt eiser dat hij al tijdens zijn eerste asielverzoek zijn identiteit, nationaliteit en herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt door een authentieke geboorteakte en bewijsstukken met betrekking tot zijn asielrelaas te overleggen. Het verzoek om heroverweging is volgens eiser dus niet gedaan op basis van nieuwe feiten en omstandigheden, maar op grond van feiten en

omstandigheden die al bekend waren tijdens de eerste asielprocedure en daarom tot een heroverweging van de afwijzing van de eerste asielaanvraag hadden moeten leiden. Eiser stelt dat deze feiten echter enkel bekend waren bij de staatssecretaris en tot een andere uitkomst hadden geleid als de feiten ook bij hem, de rechtbank en de Afdeling bekend waren geweest.

Dit betoog slaagt. Uit het verweerschrift blijkt dat voor de inwilliging van de opvolgende aanvraag doorslaggevend is geweest dat de Bengaalse autoriteiten hebben bevestigd dat eiser de Bengaalse nationaliteit heeft. Dit is voor de staatssecretaris namelijk aanleiding geweest om alsnog uit te gaan van de door eiser gestelde nationaliteit. De rechtbank leidt hieruit af dat eiser de Bengaalse nationaliteit al vóór de bevestiging door de Bengaalse autoriteiten had, maar dit niet aannemelijk kon maken. Naar het oordeel van de rechtbank is daarom sprake van de situatie dat uit later bekend geworden informatie volgt dat eiser al eerder aan de voorwaarden voor de gevraagde verblijfsvergunning voldeed. De staatssecretaris heeft het verzoek om heroverweging daarom ten onrechte afgewezen. Het enkele feit dat de identiteit en nationaliteit van eiser pas op 25 maart 2020 is bevestigd door de Bengaalse autoriteiten, doet hier niet aan af. Dat laat namelijk onverlet dat eiser al vóór deze bevestiging in het bezit was van de Bengaalse nationaliteit en deze bevestiging slechts een (schriftelijke) uitdrukking van deze nationaliteit is.

Conclusie en gevolgen

Het beroep is gegrond. Dat betekent dat eiser gelijk krijgt en de rechtbank het bestreden besluit vernietigt. Gelet op wat hiervoor is overwogen, ziet de rechtbank aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en de ingangsdatum van de verblijfsvergunning te stellen op de datum van de eerste aanvraag (15 april 2018).

Inhoudsopgave

5. 17-01-2024, Rb Groningen, NL23.35348, beroep gegrond [Dublin-Duitsland; termijnen]

Reden signalering: Gelet op de doelstelling van een snelle behandeling van een verzoek om internationale bescherming, gaat de rechtbank ervanuit dat de Dublinverordening, hoewel het er niet met zoveel woorden in staat, wel beoogt een termijn te stellen, die te relateren is aan het moment van het indienen van de asielaanvraag. Zou dit niet zo zijn, en zou de termijn afhankelijk zijn gesteld van het verkrijgen van de Eurodac-treffer, dan zou de gegeven rechtsbescherming afhankelijk zijn van wanneer de staatssecretaris start met het afnemen van vingerafdrukken. Naar het oordeel van de rechtbank is dit onvoldoende rechtsbescherming. Een vreemdeling heeft immers zelf geen invloed op de vraag wanneer de staatssecretaris zijn gegevens registreert en deze invoert in het systeem. De rechtbank gaat er op zichzelf vanuit dat de termijnen die in artikel 9 van de Eurodac-verordening zijn vastgelegd geen fatale termijnen zijn om de verantwoordelijkheid van de lidstaat te bepalen. Echter met het oog op de doelstellingen van de Dublinverordening is de rechtbank van oordeel dat deze termijn wel bepalend is voor het aanvangen van de termijn voor het indienen van een terugnameverzoek als bedoeld in artikel 23, tweede, eerste alinea van de Dublinverordening. De rechtbank is daarom van oordeel dat artikel 23, tweede lid van de Dublinverordening zo gelezen moet worden dat de twee maandentermijn aanvangt op het moment dat er uiterlijk een Eurodac-treffer had moeten zijn, dus (72 + 24 =) 96 uur nadat de asielaanvraag is gedaan, dan wel - indien eerder een Eurodac-treffer is verkregen - twee maanden na het verkrijgen van een Eurodac-treffer.

In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank de beroepen van eisers tegen het niet in behandeling nemen van de aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De staatssecretaris heeft de aanvragen met het bestreden besluit van 3 november 2023 niet in behandeling genomen omdat Duitsland verantwoordelijk is voor de aanvragen.

In dit geval heeft Nederland bij Duitsland een verzoek om terugname gedaan ten aanzien van eiseres en een verzoek om overname gedaan ten aanzien van eiser. Duitsland heeft de verzoeken aanvaard.

Eisers voeren aan dat de Dublinverordening strikte termijnen kent voor de verschillende stappen die gezet moeten worden om iemand aan een ander land over te kunnen dragen. Op grond van artikel 23, tweede lid, van de Dublinverordening dient een verzoek tot terugname zo snel mogelijk te worden ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer.

Uit de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem van 22 november 2023 volgt dat de staatssecretaris vanaf het moment van eerste aanmelding van de asielzoeker maximaal 96 uur (vier dagen) heeft om een eventuele Eurodac-treffer te genereren. Eisers stellen dat zij zich, blijkens de afsprakenkaart die zij gevoegd hebben bij de aanvullende gronden van beroep, op 16 juni 2023 voor het eerst hebben gemeld. Uiterlijk op 20 juni 2023 had de staatssecretaris een Eurodac-treffer kunnen en moeten hebben. De termijn voor het doen van een terugnameverzoek aan Duitsland is derhalve geëindigd op 20 augustus 2023. Het terugnameverzoek van eiseres is gedaan op 22 augustus 2023 en dat betekent dat sprake is van een termijnoverschrijding en dat Nederland de aanvraag aan zich dient te houden.

Eisers voeren verder aan dat het gezin ruw uiteen wordt gerukt nu Duitsland ook de claim van eiser heeft aanvaard. Eiser gaat weliswaar met eiseres en de minderjarige kinderen mee naar Duitsland, maar de meerderjarige zoon – die samen met zijn vader Nederland is ingereisd - behoort volgens de Dublin-definitie niet meer tot het gezin en blijft daarmee alleen in Nederland omdat Nederland verantwoordelijk is voor zijn aanvraag. De meerderjarige zoon is pas net negentien en is in feite nog volledig afhankelijk van zijn ouders. Ook de situatie van de minderjarige dochter speelt volgens eisers een grote rol. Zij heeft hartoperaties moeten ondergaan in het ziekenhuis en na de controles in december zal het vervolg van het behandeltraject worden bepaald en zal vermoedelijk weer een operatie plaatsvinden. Ter zitting is toegelicht dat dit naar verwachting in juni 2024 zal zijn.

Er zijn volgens eisers zwaarwegende belangen waarom de staatssecretaris de zaak aan zich moet trekken en derhalve word een beroep gedaan op het bepaalde in artikel 17. Het is voor eiser bijna niet te doen om te kiezen tussen zijn oudste zoon en zijn vrouw met minderjarige kinderen. Het getuigt van onevenredige hardheid om een vader in zo'n positie te brengen. De staatssecretaris is in de bestreden besluiten weliswaar ingegaan op de situatie van de meerderjarige zoon alsook de situatie van de minderjarige dochter, maar er is niet beoordeeld of de optelsom van deze twee aspecten toch mogelijk maakt dat Nederland de zaak aan zich moet trekken. Eisers hebben daarnaast ook een beroep gedaan op het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel. Er zou een belangenafweging moeten komen tussen de belangen van de overheid en de belangen van de betrokken asielzoekers. Dat is niet de afweging van artikel 17 van de Dublinverordening.

Tijdigheid van het verzoek tot terugname

De rechtbank ziet zich in de eerste plaats voor de vraag gesteld wanneer de termijn voor het doen van een verzoek tot terugname is gaan lopen en of dit verzoek tijdig is gedaan. Tussen partijen bestaat hierover verdeeldheid. In artikel 23, tweede lid, eerste alinea, van de Dublinverordening staat dat een verzoek tot terugname zo snel mogelijk wordt ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer. Dit volgt uit artikel 9, vijfde lid, van de Verordening EU nr. 603/2013 (Eurodac-verordening). Indien het verzoek tot terugname is gebaseerd op ander bewijs dan gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het terugnameverzoek binnen drie maanden na indiening van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 9, eerste lid, eerste alinea, van de Eurodac-verordening luidt: *'Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt en zendt deze samen met de in artikel 11, onder b) tot en met g), van deze verordening genoemde gegevens zo spoedig mogelijk en uiterlijk 72 uur na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 [de Dublinverordening], toe aan het centraal systeem.'*

Artikel 9, vijfde lid, van de Eurodac-verordening luidt: *'Het centraal systeem zendt de treffer of het negatieve resultaat van de vergelijking automatisch toe aan de lidstaat van oorsprong. Bij een treffer zendt het voor alle reeksen gegevens die met de treffer overeenkomen de gegevens toe, zoals bedoeld in artikel 11, onder a) tot en met k), samen met, in voorkomend geval, de in artikel 18, lid 1, bedoelde markering.'*

Artikel 25, tweede lid, van de Eurodac-verordening luidt, voor zover relevant: *'Het centraal systeem verricht de vergelijkingen in de volgorde van ontvangst van de verzoeken. Ieder verzoek wordt binnen 24 uur afgehandeld. (...)'* 7. De rechtbank overweegt als volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat blijkens de afsprakenkaart van 16 juni 2023 eisers op die dag een asielverzoek hebben ingediend in de zin van artikel 20, tweede lid, van de Dublinverordening. De Eurodac-treffer is vervolgens op 25 juni 2023 ontvangen en het overname- en terugnameverzoek zijn op 22 augustus 2023 ingediend.

In artikel 23, tweede lid, eerste alinea, van de Dublinverordening staat dat een verzoek tot terugname zo snel mogelijk wordt ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9, vijfde lid, van de Eurodac-verordening. De termijn van twee maanden is dus van toepassing wanneer sprake is van een Eurodac-treffer op grond van artikel 9, vijfde lid, van de Eurodac-verordening. Dat wil zeggen met vingerafdrukgegevens die zijn verkregen bij een verzoek om internationale bescherming. Dit is een formeel bewijsstuk dat de verantwoordelijkheid bepaalt, zolang er geen bewijs is van het tegendeel. In de tweede alinea van artikel 23, tweede lid, staat dat als het verzoek tot terugname is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, het terugnameverzoek aan de aangezochte lidstaat wordt gezonden binnen drie maanden na de indiening van het verzoek om internationale bescherming. De termijn voor het indienen van het terugnameverzoek is dus afhankelijk van het bewijs waarop het verzoek is gebaseerd.

De rechtbank stelt voorop dat het kennelijk de bedoeling van de Dublinverordening is om een korte(re) termijn te stellen van twee maanden wanneer sprake is van een Eurodac-treffer op grond van artikel 9, vijfde lid, van de Eurodac-verordening. De ontvangst van een Eurodac-treffer vereenvoudigt namelijk de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat in vergelijking met gevallen waarin niet een dergelijke treffer wordt ontvangen. Een letterlijke lezing van artikel 23, tweede lid, van de Dublinverordening garandeert echter niet deze uitkomst, omdat hierin geen uiterste termijn is bepaald waarbinnen de gegevens in het Eurodac-systeem moeten worden ingevoerd. Er kan pas een Eurodac-treffer volgen nadat de gegevens zijn ingevoerd.

De rechtbank overweegt daarnaast dat artikel 23, tweede lid, van de Dublinverordening, in tegenstelling tot de procedure bij overname van artikel 21, eerste lid, van de Dublinverordening, geen uiterste termijn stelt van drie maanden voor het indienen van een terugnameverzoek gerekend vanaf de datum van het asielverzoek. In artikel 23, tweede lid, tweede alinea, van de Dublinverordening staat namelijk uitdrukkelijk dat de termijn van drie maanden geldt ingeval van ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac systeem, dat in tegenstelling tot artikel 21, eerste lid, eerste alinea, waarin de uiterste termijn van drie maanden niet gekoppeld is aan het soort bewijs waar het overnameverzoek op is gebaseerd. Een letterlijke lezing van artikel 23, tweede lid, van de Dublinverordening geeft daarom geen uitsluitel over de vraag die voorligt.

Gelet op de doelstelling van een snelle behandeling van een verzoek om internationale bescherming, gaat de rechtbank ervanuit dat de Dublinverordening, hoewel het er niet met zoveel woorden in staat, wel beoogt een termijn te stellen, die te relateren is aan het moment van het indienen van de asielaanvraag. Zou dit niet zo zijn, en zou de termijn afhankelijk zijn gesteld van het verkrijgen van de Eurodac-treffer, dan zou de gegeven rechtsbescherming afhankelijk zijn van wanneer de staatssecretaris start met het afnemen van vingerafdrukken. Naar het oordeel van de rechtbank is dit onvoldoende rechtsbescherming. Een vreemdeling heeft immers zelf geen invloed op de vraag wanneer de staatssecretaris zijn gegevens registreert en deze invoert in het systeem.

De rechtbank gaat er op zichzelf vanuit dat de termijnen die in artikel 9 van de Eurodac-verordening zijn vastgelegd geen fatale termijnen zijn om de verantwoordelijkheid van de lidstaat te bepalen. Echter met het oog op de doelstellingen van de Dublinverordening is de rechtbank van oordeel dat deze termijn wel bepalend is voor het aanvangen van de termijn voor het indienen van een terugnameverzoek als bedoeld in artikel 23, tweede, eerste alinea van de Dublinverordening. De rechtbank is daarom van oordeel dat artikel 23, tweede lid van de Dublinverordening zo gelezen moet worden dat de twee maandentermijn aanvangt op het moment dat er uiterlijk een Eurodac-treffer had moeten zijn, dus $(72 + 24 =) 96$ uur nadat de asielaanvraag is gedaan, dan wel - indien eerder een Eurodac-treffer is verkregen - twee maanden na het verkrijgen van een Eurodac-treffer. Dit betekent in het geval van eisers dat uiterlijk op 19 juni 2023 de vingerafdrukken naar het Eurodac-systeem verzonden hadden moeten worden, waarna uiterlijk binnen 24 uur een Eurodac-treffer had moeten komen. Vanaf dat moment had de staatssecretaris op grond van artikel 23, tweede lid, van de Dublinverordening twee maanden voor het indienen van een overnameverzoek. Dat betekent dat de staatssecretaris het terugnameverzoek uiterlijk op 20 augustus 2023 bij Duitsland had moeten indienen. De staatssecretaris heeft het terugnameverzoek op 22 augustus 2023 en dus na die maximale termijn ingediend. Omdat het terugnameverzoek niet tijdig is ingediend, is Nederland op grond van artikel 23, derde lid, van de Dublinverordening met ingang van 21 augustus 2023 verantwoordelijk geworden voor de behandeling van eisers asiolverzoeken.

De rechtbank volgt eisers niet in de stelling dat de termijn al aan zou moeten vangen op de dag van het indienen van het asielverzoek, omdat aan de lidstaten in artikel 9, eerste lid, van de Eurodac-verordening een termijn van 72 uur wordt gegeven voor het invoeren van de gegevens in het Eurodac-systeem en vervolgens 24 uur gegeven is voor het terugkomen van een reactie. Er zijn geen aanwijzingen dat artikel 23, tweede lid van de Dublinverordening beoogt om deze termijn aan de staatssecretaris te onthouden.

De rechtbank volgt de staatssecretaris niet in het standpunt, dat de Dublinverordening voldoende waarborgen biedt voor een behandeling binnen een redelijke termijn door naast de termijn van twee maanden na het verkrijgen van een Eurodac-treffer een maximale termijn van drie maanden te bepalen na het indienen van de asielaanvraag. De tekst van artikel 23, tweede lid, van de Dublinverordening en het arrest Mengesteab bieden onvoldoende aanknopingspunten voor deze lezing. De rechtbank is namelijk van oordeel dat deze lezing van de tweede alinea van artikel 23, tweede lid van de Dublinverordening in strijd is met de ratio van artikel 23, tweede lid, eerste alinea, van de Dublinverordening die juist heeft beoogt een kortere termijn te stellen voor gevallen waarin een terugnameverzoek is gebaseerd op een Eurodac-treffer.

Conclusie en gevolgen

De rechtbank verklaart het beroep gegrond. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking meer. De rechtbank vernietigt de bestreden besluiten.

Inhoudsopgave

6. 23-01-2024, Rb Den Haag, NL23.19826, beroep gegrond [Dublin-België; opvang]

Reden signalering: Het mag weliswaar zo zijn dat de Belgische autoriteiten niet onverschillig staan tegenover de situatie van niet-kwetsbare alleenstaande mannen, maar dit doet er niet aan af dat er in België in feite veel te weinig (nood)opvangplekken voor deze groep beschikbaar zijn terwijl zij hier wel recht op hebben en hiertegen niet effectief kan worden opgekomen.

In de uitspraak van deze rechtbank van 30 juni 2023⁵ is reeds geoordeeld dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat voor België kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel als het gaat om niet-kwetsbare alleenstaande mannelijke asielzoekers. Vanwege de huidige opvangsituatie in België is de kans namelijk zeer klein dat een alleenstaande niet-kwetsbare man opvang zal krijgen na een overdracht. De rechtbank is van oordeel dat de situatie sindsdien niet is gewijzigd en dat verweerder hier nog steeds niet in is geslaagd. De rechtbank overweegt hiertoe als volgt.

Verweerder heeft betoogd dat niet in geschil is dat de opvangsituatie in België onder druk staat maar dat ook voor de groep niet-kwetsbare alleenstaande mannen geldt dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij een overdracht. Deze groep heeft weliswaar op dit moment geen directe toegang tot het reguliere opvangnetwerk maar zij kunnen zich wel inschrijven op een wachtlijst en zij maken daarnaast wel aanspraak op de noodopvang of de traditionele daklozenopvang. Ongeacht de opvangsituatie heeft deze groep recht op zowel medische als juridische bijstand en andere voorzieningen die zien op materiële basisbehoeften. Een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie doet zich dan ook niet voor. Enkel de onzekerheid of opvang beschikbaar is na de overdracht is onvoldoende om aan te nemen dat er sprake is van een situatie waarin de drempel van zwaarwegendheid in de zin van het arrest Jawo wordt bereikt. Niet iedere schending van een grondrecht, zoals het tijdelijk niet hebben van opvang, heeft namelijk gevolgen voor de toepasselijkheid van de Dublinverordening. Daarbij vindt verweerder van belang dat de Belgische autoriteiten niet onverschillig staan tegenover de opvangproblematiek nu zij werken aan uitbreiding en opschaling van opvangplekken, en dat het mogelijk is voor asielzoekers om te klagen over schendingen van internationale verplichtingen bij de Belgische autoriteiten.

De rechtbank volgt verweerder niet in dit betoog. Uit de informatie die verweerder heeft overgelegd blijkt namelijk niet dat de opvangsituatie voor niet-kwetsbare alleenstaande mannen in België is verbeterd sinds de uitspraak van 30 juni 2023. Sterker nog, de stukken die verweerder heeft overgelegd bieden eerder aanknopingspunten die wijzen op het tegendeel. De Belgische autoriteiten werken weliswaar aan uitbreiding en opschaling van de opvangcapaciteit maar de website van Fedasil

vermeldt de afgelopen maanden nog steeds dat enkel families, kinderen, vrouwen en andere kwetsbare personen in aanmerking komen voor de nieuw gecreëerde plekken en dat de wachtlijst nog onverminderd lang is. Ten aanzien van de niet reguliere noodopvang overweegt de rechtbank dat in de brief van Fedasil van 28 september 2023, die verweerder heeft overgelegd, staat dat zij niet kunnen aangeven of er voldoende opvangplekken beschikbaar zijn in de noodopvang. De berichten in de media schetsen in ieder geval tot op de dag van vandaag een onverkort droevig beeld van duizenden alleenstaande mannen die op straat moeten slapen.

Verweerders standpunt dat eiser zou kunnen klagen bij de Belgische autoriteiten kan ook niet worden gevolgd nu de Belgische staatssecretaris heeft aangekondigd geen gehoor te geven aan de uitspraak van de Belgische Raad van State van 13 september 2023 waarin het besluit van die staatssecretaris om voorlopig geen opvang te bieden aan alleenstaande niet-kwetsbare mannen is geschorst. Ook blijkt uit de krantenartikelen die eiser heeft overgelegd dat de Belgische staatssecretaris weigert om de duizenden dwangsommen te betalen die inmiddels zijn opgelegd door arbeidsrechtbanken wegens het niet aanbieden van een opvangplek. Gelet op die context heeft verweerder niet mogen stellen dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat voor eiser tegen schendingen. Het mag weliswaar zo zijn dat de Belgische autoriteiten niet onverschillig staan tegenover de situatie van niet-kwetsbare alleenstaande mannen, maar dit doet er niet aan af dat er in België in feite veel te weinig (nood)opvangplekken voor deze groep beschikbaar zijn terwijl zij hier wel recht op hebben en hiertegen niet effectief kan worden opgekomen. Het beroep is gegrond.

Inhoudsopgave

7. **22-01-2024, ABRvS, 202206072/1/V3, hoger beroep vreemdeling ongegrond [tegenwerpen tegenstrijdigheden; artikel 16 Procedurerichtlijn]**

Reden signalering: Uit artikel 16 van de Procedurerichtlijn volgt niet dat de staatssecretaris de vreemdeling alleen tegenstrijdigheden mag tegenwerpen waarmee hij tijdens het nader gehoor is geconfronteerd

Het hoger beroep leidt niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. De rechtbank heeft namelijk terecht overwogen dat uit artikel 16 van de Procedurerichtlijn niet volgt dat de staatssecretaris de vreemdeling alleen tegenstrijdigheden mag tegenwerpen waarmee hij tijdens het nader gehoor is geconfronteerd. De staatssecretaris heeft de vreemdeling in dit geval tijdens het nader gehoor met meerdere tegenstrijdigheden geconfronteerd. De vreemdeling heeft daarnaast met zijn zienswijze de gelegenheid gehad om te reageren op de tegenstrijdigheden die hem in het voornemen zijn tegengeworpen. Daarmee is voldaan aan het vereiste uit artikel 16 van de Procedurerichtlijn dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld om uitleg te geven over tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Dit oordeel hoeft niet verder te worden gemotiveerd. De reden daarvoor is dat het hoger beroepschrift geen vragen bevat die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoord moeten worden (artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000). Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt bevestigd.

Inhoudsopgave

8. **11-01-2024, ABRVS, 202106398/1/V2, Nigeria, hoger beroep vreemdeling gegrond [mensenhandel; sepot; represailles]**

Reden signalering: Zoals de vreemdeling terecht betoogt, staat in dit geval de omstandigheid dat het OM de strafzaak over mensenhandel heeft geseponneerd, los van de vraag of hij bij terugkeer heeft te vrezen voor een van de mensenhandelaren met wie hij eerder in aanraking is geweest wegens zijn openstaande schuld. In de beslissing op de aangifte staat immers dat het OM geen vervolging heeft ingesteld, omdat Nederland geen rechtsmacht heeft voor het gros van de feiten die de mensenhandelaren volgens de vreemdeling hebben gepleegd en, daarnaast, omdat er onvoldoende opsporingsindicaties zijn voor de in Nederland gepleegde feiten waarvan hij heeft verklaard slachtoffer

te zijn geworden. Gelet op deze motivering van het sepot heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij gelet op dat sepot geen risicoanalyse heeft verricht.

De vreemdeling heeft de Nigeriaanse nationaliteit. Hij heeft aan zijn asielaanvraag, onder andere ten grondslag gelegd dat hij bij terugkeer naar Nigeria vreest voor problemen met het netwerk van de mensenhandelaren waarmee hij eerder in aanraking is geweest, omdat hij geld is verschuldigd aan een mensenhandelaar in Libië die zijn paspoort heeft ingenomen. De staatssecretaris heeft geloofwaardig geacht dat de vreemdeling slachtoffer is geweest van mensenhandel. Volgens de staatssecretaris heeft de vreemdeling echter niet aannemelijk gemaakt dat hij heeft te vrezen voor mensenhandelaren bij terugkeer omdat hij het gestelde risico op ernstige schade slechts heeft gebaseerd op een niet nader onderbouwd vermoeden en de schaal waarop represailles plaatsvinden ook niet duidelijk blijkt uit het Algemeen Ambtsbericht over Nigeria van maart 2021 (hierna: het AA 2021).

Oordeel van de rechtbank

De rechtbank heeft overwogen dat uit het AA 2021 onvoldoende eenduidig blijkt in welke mate slachtoffers van mensenhandel aan represailles worden onderworpen. Zij heeft desondanks overwogen dat de staatssecretaris deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Nigeria een reëel risico loopt op ernstige schade. In dit verband heeft zij overwogen dat de staatssecretaris niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat het asielrelaas van de vreemdeling onvoldoende aanknopingspunten biedt om een analyse, als bedoeld in de Country Guidance van Nigeria van 2019 van het European Asylum Support Office, p. 61, te verrichten van de mate waarin de vreemdeling risico loopt op vergelding of risico loopt opnieuw slachtoffer te worden van mensenhandel in Nigeria.; De rechtbank heeft gewicht toegekend aan twee redenen die de staatssecretaris aan zijn standpunt ten grondslag heeft gelegd, namelijk dat de vreemdeling tijdens het nader gehoor niet concreet over zijn schuld heeft verklaard en dat het Openbaar Ministerie (hierna: het OM) zijn aangifte van zijn slachtofferschap mensenhandel heeft geseponneerd.

Grievens over de motivering van de staatssecretaris over het risico bij terugkeer naar Nigeria

In de eerste tot en met de derde grief klaagt de vreemdeling over het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Nigeria een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij betoogt onder andere dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de twee omstandigheden die de staatssecretaris ten grondslag heeft gelegd aan zijn standpunt om geen risicoanalyse te verrichten, geen verband houden met de vraag of hij bij terugkeer naar Nigeria een risico loopt op ernstige schade. Hij is tijdens het nader gehoor namelijk niet in de gelegenheid gesteld om over de schuld te verklaren. Ook betekent de sepotbeslissing van het OM volgens de vreemdeling niet dat hij slechts daarom al bij terugkeer naar Nigeria geen reëel risico loopt.

Sepotbeslissing OM

Zoals de vreemdeling terecht betoogt, staat in dit geval de omstandigheid dat het OM de strafzaak over mensenhandel heeft geseponneerd, los van de vraag of hij bij terugkeer heeft te vrezen voor een van de mensenhandelaren met wie hij eerder in aanraking is geweest wegens zijn openstaande schuld. In de beslissing op de aangifte staat immers dat het OM geen vervolging heeft ingesteld, omdat Nederland geen rechtsmacht heeft voor het gros van de feiten die de mensenhandelaren volgens de vreemdeling hebben gepleegd en, daarnaast, omdat er onvoldoende opsporingsindicaties zijn voor de in Nederland gepleegde feiten waarvan hij heeft verklaard slachtoffer te zijn geworden. Gelet op deze motivering van het sepot heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij gelet op dat sepot geen risicoanalyse heeft verricht. De grieven slagen in zoverre.

Verklaringen over de openstaande schuld.

Ook voert de vreemdeling terecht aan dat hij niet in de gelegenheid is gesteld om over zijn openstaande schuld te verklaren. De vreemdeling heeft immers tijdens het nader gehoor gedetailleerd verklaard over zijn reis naar Europa en de mensenhandelaren met wie hij onderweg in aanraking is gekomen. Ook heeft hij tijdens dat gehoor verklaard dat zijn paspoort is ingenomen door een van de mensenhandelaren en dat hij deze mensenhandelaar niet heeft betaald voor zijn reis naar Libië en naar Italië. Uit deze verklaring volgt dat de vreemdeling stelt dat hij een openstaande schuld heeft. Het

had op de weg van de gehoorambtenaar gelegen om over de schuld door te vragen. Het ontbreken van een concrete verklaring over de schuld kan daarom geen reden zijn waarom de staatssecretaris geen risicoanalyse heeft verricht. De rechtbank heeft dat niet onderkend. De grieven slagen in zoverre eveneens.

De verwijzing in de schriftelijke uiteenzetting naar het Algemeen Ambtsbericht over Nigeria van 2023

Voor zover de staatssecretaris in zijn schriftelijke uiteenzetting wijst op het Algemeen Ambtsbericht over Nigeria van 2023, (hierna: het AA 2023), omdat volgens hem daaruit niet eenduidig blijkt op welke schaal represailles plaatsvinden in Nigeria jegens naar Nigeria terugkerende slachtoffers van mensenhandel, leidt dat niet tot een ander oordeel. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 23 november 2023, ECLI:NL:RVS:2023:4346, onder 3.2 heeft overwogen, is bij gebrek aan nadere informatie niet uitgesloten dat uit p. 88 van het AA 2023 volgt dat alle terugkerende slachtoffers van mensenhandel in Nigeria het risico lopen op represailles. Hieruit volgt dat, de enkele verwijzing naar het AA 2023 in de schriftelijke uiteenzetting onvoldoende is om het standpunt te kunnen dragen dat de vreemdeling geen risico loopt op represailles bij terugkeer naar Nigeria. Voor een dergelijk standpunt is een nadere motivering vereist.

Overige betogen en grieven

Wat de vreemdeling verder in de eerste tot en met de derde grief en in de overige grieven heeft aangevoerd, leidt niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. Dit oordeel hoeft, niet verder te worden gemotiveerd. De reden daarvoor is dat de grieven in zoverre geen vragen bevatten die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoord moeten worden (artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000).

Conclusie

Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd. Het beroep is gegrond en het besluit van 13 april 2021 wordt vernietigd. De staatssecretaris moet de proceskosten vergoeden.

Inhoudsopgave

9. 24-01-2024, Rb 's-Hertogenbosch, NL23.33479, Ethiopië, beroep gegrond [eerdere vervolging/ernstige schade; omkering van bewijslast; adequate opvang]

Reden signalering: door te overwegen dat het aan eiseres is om haar vrees bij terugkeer naar Ethiopië aannemelijk te maken, terwijl is vastgesteld dat eiseres in het verleden is blootgesteld aan vervolging, heeft de staatssecretaris de bewijslast ten onrechte bij eiseres gelegd.

Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres in het verleden is blootgesteld aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In dat geval is sprake van een duidelijke aanwijzing dat de vrees van eiseres over wat haar bij terugkeer naar Ethiopië te wachten staat aannemelijk is en is het aan de staatssecretaris om aannemelijk te maken dat die vervolging of schending van artikel 3 EVRM zich niet opnieuw zal voordoen.

De rechtbank is van oordeel dat eiseres zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de staatssecretaris niet aan de bewijslast heeft voldaan. De staatssecretaris heeft in het bestreden besluit namelijk expliciet overwogen dat het aan eiseres is om haar vrees bij terugkeer naar Ethiopië aannemelijk te maken en dat zij daarin niet is geslaagd. Daarmee heeft de staatssecretaris zich geen rekenschap gegeven van de hiervoor omschreven omkering van de bewijslast en heeft hij de bewijslast ten onrechte bij eiseres gelegd. De rechtbank zal het beroep daarom gegrond verklaren wegens strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Awb.

Voor zover de staatssecretaris heeft willen betogen dat hij, ondanks het voorgaande, aan de hand van de in de besluitvorming opgenomen argumenten voldoende heeft gemotiveerd dat niet aannemelijk is dat eiseres bij terugkeer nog altijd te vrezen heeft voor vervolging of schending van artikel 3 van het EVRM, kan hij daarin niet worden gevolgd. De actoren van vervolging of ernstige schade, te weten de Ethiopische soldaten, zijn nog altijd aanwezig in Ethiopië. Daarnaast heeft de staatssecretaris zich weliswaar op het standpunt gesteld dat de veiligheidssituatie voor etnisch Tigreeërs is verbeterd sinds het ondertekenen van het vredesverdrag op 2 november 2022 en dat etnisch Tigreeërs niet langer zijn aangewezen als risicogroep, maar dat zegt nog niets over de individuele situatie van eiseres en haar

verklaring dat zij is gevangengenomen en mishandeld door Ethiopische soldaten (mede) vanwege haar afkomst. Het standpunt van de staatssecretaris dat niet aannemelijk is dat eiseres nog altijd in de belangstelling staat van Ethiopische soldaten, omdat zij naar haar ontsnapping uit de gevangenis twee jaar in Addis Abeba heeft verbleven zonder iets van hen te hebben vernomen, gaat in dit geval niet op.

De staatssecretaris heeft het asielrelaas van eiseres namelijk geloofwaardig geacht. Nu de staatssecretaris eiseres dus volgt in haar verklaringen en dus ook in haar verklaring dat zij in Addis Abeba zat ondergedoken, kan hij aan de hand van die omstandigheden niet zonder meer het standpunt innemen dat het aannemelijk is dat zij in die twee jaar geen problemen heeft ondervonden van de zijde van de Ethiopische soldaten. Immers zij was niet vindbaar en nam geen deel aan het openbare leven. De Afdelingsuitspraak van 15 december 2017, waar de staatssecretaris tijdens de zitting op heeft gewezen, gaat dan ook niet op, omdat de staatssecretaris in dat geval – anders dan in deze zaak – het onderduiken door de vreemdeling niet geloofwaardig heeft geacht. Ook de uitspraken van de Afdeling van 21 maart 2011 en 18 september 2012 kan de staatssecretaris niet baten nu deze zien op een ander toetsingskader dan hier aan de orde.

Eiseres voert aan dat niet wordt ingezien waarom het onderzoek naar adequate opvang in Ethiopië een jaar moet duren. Door een dermate ruime onderzoekstermijn te stellen ondermijnt de staatssecretaris volgens eiseres de opdracht uit het arrest van het Hof van 14 januari 2017 dat de periode van onzekerheid zo kort mogelijk moet duren. De rechtbank is van oordeel dat het besluit op dit onderdeel onzorgvuldig is voorbereid. Als de staatssecretaris bij het nieuw te nemen besluit vasthoudt aan zijn beslissing over de ongegrondheid van de asielaanvraag, zal hij moeten ingaan op het onderzoek dat is verricht naar adequate opvang vanaf het moment van de asielaanvraag. Hij zal eiseres in aanmerking moeten brengen voor een vergunning op grond van het buitenschuldbeleid of, indien zij daarvoor niet in aanmerking komt, moeten ingaan op het onderzoek dat hij al heeft verricht naar de beschikbaarheid van adequate opvang. Indien dat onderzoek nog niet is afgerond zal de staatssecretaris moeten aangeven hoe lang dat onderzoek nog duurt aan de hand van een op eiseres haar situatie afgestemde motivering. Ook als eiseres ten tijde van dit nieuw te nemen besluit inmiddels 18 jaar is geworden, zal hij toch moeten ingaan op het onderzoek naar adequate opvang, dit onderzoek kan om die reden niet achterwege worden gelaten. Afhankelijk van de uitkomst van dat onderzoek zal de staatssecretaris moeten duiden of aan eiseres een verblijfsrecht op grond van het buitenschuldbeleid zou zijn toegekomen, wat de gevolgen daarvan zouden zijn bij het bereiken van de 18-jarige leeftijd en of alsnog een terugkeerbesluit moet worden genomen. Beroep gegrond.

Inhoudsopgave

10. 29-01-2024, Rb Arnhem, NL22.6696, Myanmar, beroep gegrond [hasa; arrest LH; documenten; opnieuw horen; desertie; arrestatiebevel]

Reden signalering: naar het oordeel van de rechtbank heeft de staatssecretaris eiser ten onrechte niet opnieuw gehoord nadat hij besloot over te gaan tot een inhoudelijke beoordeling van de opvolgende asielaanvraag. Het is niet uit te sluiten dat eiser bij terugkeer een reëel risico loopt op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM nu er geen nadere informatie bekend is over de vraag hoe de Taliban zal omgaan met een dergelijke situatie waarin teruggekeerd moet worden vanuit het Westen.

De rechtbank is van oordeel dat het onderzoek naar adequate opvang onzorgvuldig is geweest. De rechtbank betreft in de eerste plaats het oordeel dat de voorbereiding van het bestreden besluit onzorgvuldig is geweest doordat eiser gehoord is alsof hij meerderjarig was. Nu eiser als meerderjarige is gehoord zijn er tijdens het nader gehoor geen of in ieder geval onvoldoende vragen gesteld over familieleden in het land van herkomst die mogelijk voor hem zouden kunnen zorgen. Dit terwijl verweerder het onderzoek naar adequate opvang volledig heeft gebaseerd op eisers verklaringen. Dit is niet zorgvuldig. Daarnaast heeft het onderzoek naar adequate opvang door verweerder onvoldoende voortvarend plaatsgevonden.

Bij het bestreden besluit heeft de staatssecretaris de opvolgende asielaanvraag van eiser wederom afgewezen. Anders dan in het besluit van 21 januari 2020, is de aanvraag afgewezen als kennelijk ongegrond omdat eiser een opvolgende aanvraag heeft ingediend die niet niet-ontvankelijk is verklaard. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat de stukken die eiser bij zijn opvolgende asielaanvraag heeft overgelegd, nieuwe elementen of bevindingen zijn zoals bedoeld in het arrest LH. Daarom is hij overgegaan tot een integrale beoordeling van de aanvraag, met inbegrip

van de nieuw ingebrachte stukken. Volgens de staatssecretaris heeft hij daarbij voldaan aan de eisen die aan hem worden gesteld voor wat betreft de samenwerkings- en onderzoeksplicht en heeft hij uitvoering gegeven aan de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 31 december 2021. Wat de staatssecretaris naar het oordeel van de rechtbank ten onrechte niet heeft gedaan, is het opnieuw horen van eiser nadat hij besloot over te gaan tot een inhoudelijke beoordeling van de opvolgende asielaanvraag. Zoals ook de Afdeling in haar uitspraak van 26 januari 2022 op het hoger beroep tegen de uitspraak van rechtbank 's-Hertogenbosch van 17 juli 2021 heeft overwogen, moet de staatssecretaris de vreemdeling altijd horen als hij zich op het standpunt stelt dat de opvolgende asielaanvraag voldoet aan de ontvankelijkheidsvereisten en hij overgaat tot een inhoudelijke beoordeling. Dat volgt uit artikel 14, eerste lid, van de Procedurerichtlijn. De enige uitzonderingen daarop zijn volgens de Afdeling de gevallen genoemd in het tweede lid van artikel 14 van de Procedurerichtlijn. Dat van die uitzonderingen sprake was of is, is de rechtbank niet gebleken en heeft de staatssecretaris ook niet gesteld.

Hoewel eiser in het kader van zijn opvolgende asielaanvraag is gehoord, kon de staatssecretaris met dat gehoor naar het oordeel van de rechtbank in dit geval niet volstaan. Dit gehoor is namelijk afgenomen binnen de zogeheten 'ééndagstoets' en vóórdat de staatssecretaris het standpunt innam dat de opvolgende asielaanvraag voldoet aan de ontvankelijkheidsvereisten en overging tot het inhoudelijk beoordelen van die aanvraag. Bovendien, zoals ook in het rapport van gehoor staat vermeld, zag dit gehoor - dat is afgenomen voordat het arrest LH werd gewezen - enkel op de vaststelling van nieuwe feiten en omstandigheden en op de redenen van de opvolgende asielaanvraag zoals die op het M35-formulier waren ingevuld. In die zin was dit naar het oordeel van de rechtbank een naar zijn aard beperkt gehoor.

Dat horen in dit geval niet nodig was omdat de informatie die er was duidelijk was en een voornemen, waarop de vreemdeling vervolgens kan reageren, ook een vorm van horen is, zoals de staatssecretaris op de zitting heeft betoogd, volgt de rechtbank niet. Dat betekent niet dat horen, met het oog op een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag, op voorhand al geen toegevoegde waarde zou kunnen hebben. De beoordeling of sprake is van nieuwe elementen of bevindingen is immers een heel andere dan de beoordeling of sprake is van een geloofwaardig asielrelaas. Dat er voorafgaand aan de inhoudelijke beoordeling van de opvolgende asielaanvraag niet is gehoord, heeft ertoe geleid dat de staatssecretaris op de zitting in aanvulling op de bestreden besluitvorming nadere argumenten aan heeft gedragen die volgens hem bijdragen aan de conclusie dat aan het arrestatiebevel en de verlofbrief geen waarde toekomt in het kader van de geloofwaardigheidsbeoordeling. Die onderwerpen hadden tijdens een gehoor aan de orde gesteld kunnen en moeten worden zodat daarover met eiser een gesprek had kunnen worden gevoerd. De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris het bestreden besluit in strijd met artikel 3:2 van de Awb niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft voorbereid door eiser niet te horen voordat werd overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van zijn opvolgende asielaanvraag.

Zoals hiervoor geoordeeld, zal de staatssecretaris eiser in het kader van een zorgvuldige beoordeling van zijn opvolgende asielaanvraag opnieuw moeten horen. In die beoordeling zal de staatssecretaris ook moeten betrekken dat inmiddels is gebleken dat eiser het werkgeverspasje en de werkgeversverklaring (door eiser eerder ook aangeduid als 'recommendation letter') en een vertaling ervan wel degelijk (en al tijdens zijn eerste asielprocedure) heeft overgelegd. Met die stukken poogt eiser te onderbouwen dat hij ten tijde van zijn vertrek uit Myanmar in september 2016 nog in dienst was van het leger en (dus) is gedeserteerd, gelet waarop hij stelt gevaar te lopen bij terugkeer. De rechtbank constateert dat de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser over het relevante element 'Werkzaamheden als legerarts aan het front en weigeren bevel' groot gewicht heeft toegekend aan de omstandigheid dat eiser het werkgeverspasje en de werkgeversverklaring wel zou hebben, maar hij deze bij zijn vertrek uit Myanmar niet heeft meegenomen en ook later niet heeft laten overkomen. Mede daarom heeft de staatssecretaris eisers verklaring dat hij tot aan zijn vertrek en de gestelde desertie nog als arts in het leger werkzaam, niet geloofwaardig geacht. Daarbij merkt de rechtbank nog op dat die conclusie volgens de staatssecretaris doorwerkt in de beoordeling van de geloofwaardigheid van de overige verklaringen van eiser, namelijk over de problemen aan het front met zijn meerdere en het weigeren van het bevel en over zijn desertie uit het leger. Eisers verklaringen daarover worden immers al niet gevolgd vanwege het geloofwaardigheidsoordeel over de werkzaamheden van eiser op het moment van zijn vertrek uit Myanmar.

De rechtbank acht het voor de hand liggen dat ook deze stukken tijdens het te houden gehoor onderwerp van gesprek zullen zijn. Dat eerst op de zitting voor de staatssecretaris duidelijk is

geworden dat de betreffende stukken zich wel degelijk in het dossier bevinden, kan in ieder geval niet aan eiser worden verweten. Feit is dat eiser deze stukken in april 2018 heeft overgelegd, deze stukken in het dossier zitten en eiser daar in zijn gronden van beroep (april 2022) al op heeft gewezen. Hoewel de staatssecretaris op de zitting een standpunt heeft ingenomen over het werkspasje en werkgeversverklaring en de betekenis van die stukken binnen de geloofwaardigheidsbeoordeling, is eiser daarmee nooit eerder geconfronteerd. Het standpunt van de staatssecretaris was tot aan de zitting immers dat het eiser kan worden verweten dat hij die stukken niet heeft overgelegd en een belangrijke reden om ongeloofwaardig te achten dat hij tot aan zijn vertrek uit Myanmar in 2016 in het leger werkzaam was.

De aanwezigheid en betekenis van het werkgeversspasje en de werkgeversverklaring voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser heeft de staatssecretaris niet in besluitvorming neergelegd, in die zin dat het in onderlinge samenhang met eisers verklaringen en de andere stukken die eiser ter onderbouwing van zijn asielrelaas heeft overgelegd, is gezien en beoordeeld. Ook zijn de verschillende stukken die eiser ter onderbouwing van zijn aanvraag heeft overgelegd, en dan met name de verlofbrief, het arrestatiebevel, het werkgeversspasje en de werkgeversverklaring, nooit met elkaar in verband gebracht. Ook dat zal de staatssecretaris moeten doen. Beroep gegrond.

Inhoudsopgave

11. 22-01-2024, Rb Amsterdam, NL23.40606, *Turkije*, beroep gegrond [grensprocedure; paspoort; HDP]

Reden signalering: Eisers hebben bij hun asielaanvraag een identiteitskaart overgelegd als ook hun trouwboekje en behaalde diploma's. De identiteitskaarten zijn echt bevonden. Aan de hand hiervan is de identiteit en nationaliteit van eisers vast komen te staan. Verweerder kan daarom niet worden gevolgd in de motivering dat eisers hun paspoorten ter kwader trouw hebben vernietigd om daarmee hun identiteit en nationaliteit te verhullen. Verweerder heeft de asielaanvraag daardoor ten onrechte afgedaan als zijnde kennelijk ongegrond. De grensdetentie van eisers is onrechtmatig vanaf het moment dat verweerder redelijkerwijs niet langer kon aannemen dat hij de asielaanvragen als kennelijk ongegrond kon afdoen. Naar het oordeel van de rechtbank was dit het geval vanaf de herbeoordeling op het voornemen.

Eisers hebben op 12 december 2023 een asielvraag ingediend. Eiseres is Turks en eiser is Koerdisch. De familie, met name de vader en de oom, van de vrouw is tegen hun huwelijk. De hiervoor genoemde mannen zijn lid van de Grijsze Wolven en hebben eisers bedreigd. Eiser heeft daarnaast verklaard activiteiten te hebben verricht voor de Halklarin Demokratik Partisi (HDP), waardoor hij vreest voor vervolging bij terugkeer naar Turkije.

Verweerder heeft de asielaanvragen op 26 december 2023 in de grensprocedure afgewezen als kennelijk ongegrond. Hieraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de relevante elementen geloofwaardig worden geacht, maar niet aannemelijk is gemaakt dat eiser in de negatieve belangstelling staat vanwege zijn activiteiten bij de HDP. Ook worden de bedreigingen door de vader en oom van de vrouw niet gevolgd door verweerder. Hierdoor hebben eisers geen gegronde vrees om te worden vervolgd bij terugkeer naar Turkije. De asielaanvragen zijn daarbij afgewezen als kennelijk ongegrond, omdat eisers te kwader trouw hun paspoorten hebben vernietigd om daarmee hun identiteit te verhullen. Eisers asielaanvragen zijn daarom binnen de grensprocedure afgedaan.

Ten aanzien van de kennelijk ongegrondverklaring overweegt de rechtbank als volgt. Eisers hebben bij hun asielaanvraag een identiteitskaart overgelegd als ook hun trouwboekje en behaalde diploma's. De identiteitskaarten zijn echt bevonden. Aan de hand hiervan is de identiteit en nationaliteit van eisers vast komen te staan. Verweerder kan daarom niet worden gevolgd in de motivering dat eisers hun paspoorten ter kwader trouw hebben vernietigd om daarmee hun identiteit en nationaliteit te verhullen. Verweerder heeft de asielaanvraag daardoor ten onrechte afgedaan als zijnde kennelijk ongegrond.

Het beroep is reeds daarom gegrond. Bij het nemen van een nieuwe beslissing op de asielaanvragen, geeft de rechtbank verweerder voorts nog het volgende mee.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet kan worden gevolgd in de tegenwerping dat het achterhalen van eisers verblijf in Mardin door de vader en oom van eiseres is gebaseerd op vage

vermoedens. Eisers hebben immers verklaard dat zij van de broer van eiser hebben vernomen dat de familie van de vrouw wel degelijk wist dat eisers zich in Mardin bevonden. De broer van eiser heeft gezegd dit te hebben vernomen van zijn contacten binnen de HDP. Verweerder kan niet worden gevolgd in zijn motivering dat dit een vermoeden is nu eisers concreet hebben aangegeven waar zij die informatie vandaan hebben. Indien verweerder deze informatie anderszins vaag zou vinden, ligt het op de weg van verweerder om hier over door te vragen.

Ook zal verweerder bij het nemen van het nieuwe besluit de activiteiten en de link van eiser met de HDP in acht moeten nemen, tegen de achtergrond van de door eisers overgelegde informatie van Vluchtelingenwerk en UK Home Office. Hieruit blijkt immers dat sympathisanten en/of activisten van HDP die geen hoge positie binnen die partij innemen, ook het risico lopen om opgepakt en vervolgd te worden. Eiser heeft in zijn asielgehoor verteld dat hij brochures van de HPD heeft uitgedeeld, mensen heeft aangemoedigd op de HDP te stemmen, bij stembureaus vrijwillig als waarnemer aanwezig was om toezicht te houden op een eerlijke stembusgang als ook dat hij heeft meegedaan aan demonstraties. Verweerder heeft deze activiteiten in het bestreden besluit geloofwaardig geacht. In de beroepsfase heeft eiser aangegeven dat hij daarnaast ook bijeenkomsten van de HDP heeft bijgewoond in Ankara en Istanbul. Verweerder heeft het bijwonen van deze bijeenkomsten ter zitting desgevraagd niet op voorhand in twijfel getrokken of ongeloofwaardig bevonden.

Grensdetentie

Uit het voorgaande volgt dat verweerder de asielaanvragen van eisers niet als kennelijk ongegrond had kunnen afdoen. De grensdetentie van eisers is onrechtmatig vanaf het moment dat verweerder redelijkerwijs niet langer kon aannemen dat hij de asielaanvragen als kennelijk ongegrond kon afdoen. Naar het oordeel van de rechtbank was dit het geval vanaf de herbeoordeling op het voornemen. Dat is op 26 december 2023, de datum van het bestreden besluit. Met ingang van deze datum zullen eisers een schadevergoeding ontvangen.

De beroepen zijn gegrond en de maatregelen van grensdetentie zijn met ingang van 26 december 2023 onrechtmatig. De rechtbank beveelt de opheffing van de maatregelen van grensdetentie met ingang van 9 januari 2024. De rechtbank acht gronden aanwezig om een schadevergoeding toe te kennen voor 14 dagen onrechtmatige (tenuitvoerlegging van de) vrijheidsontnemende maatregel van 14 x € 100,- (verblijf detentiecentrum) = € 1.400,- per persoon.

Inhoudsopgave

12. 17-01-2024. Rb Den Haag, NL23.38030, Tunesië, beroep gegrond [geloofwaardigheid; relevante elementen]

Reden signalering: Gelet op al eisers verklaringen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet mocht volstaan met de twee in de besluitvorming aangewezen relevante elementen 1) Identiteit, nationaliteit en herkomst en 2) Deelname aan de opstand en de daaruit voortvloeiende problemen. De rechtbank kan verweerder volgen in zijn standpunt dat eiser niet eenduidig heeft verklaard over waarvoor hij nu precies vreest. Dit betekent echter niet dat verweerder de door eiser genoemde gebeurtenissen en omstandigheden simpelweg buiten de beoordeling van het asielrelaas kan laten. Uit het gehoor blijkt dat eiser verschillende verklaringen over strafzaken, desertie en illegale uitreis heeft gegeven in de context van een vrees voor detentie en marteling. Verweerder zal bij de geloofwaardigheidsbeoordeling moeten beoordelen of die gestelde strafzaken, desertie en illegale uitreis al dan niet geloofwaardig moeten worden bevonden.

Eiser stelt de Tunesische nationaliteit te hebben. Hij heeft verklaard dat hij ervan wordt beschuldigd dat hij geweld heeft gebruikt tegen iemand van de militaire politie. Hij zou in detentie hebben gezeten. Toen hij vrij kwam, bleek er een vuilnisbelt te zijn gecreëerd in de buurt van zijn huis. Eiser zou toen mee hebben gedaan met een demonstratie waarbij een burger is gedood. Hij heeft verklaard dat hij bij die demonstratie is opgepakt, maar dat hij is gevlucht. Hij zou nu gezocht worden, omdat hij wordt beschuldigd van vernieling en brandstichting. Eiser heeft aangegeven dat hij bij terugkeer naar Tunesië bang is om in detentie geplaatst te worden en dat hij vreest dan te worden gemarteld

Verweerder heeft als relevante elementen aangemerkt: 1) Identiteit, nationaliteit en herkomst en 2) Deelname aan de opstand en de daaruit voortvloeiende problemen. Verweerder vindt het tweede relevante element ongeloofwaardig. Het eerste relevante element maakt niet dat eiser een

asielvergunning krijgt. Tunesië wordt in het algemeen gezien als een veilig land van herkomst en eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat dat uitgangspunt voor hem niet geldt of dat hij tot een van de uitzonderingscategorieën behoort. Omdat Tunesië een veilig land van herkomst is, heeft verweerder de aanvraag als kennelijk ongegrond afgewezen.

Wat vindt eiser in beroep?

Eiser betoogt allereerst dat verweerder de relevante elementen onjuist heeft vastgesteld. Verweerder had ook als relevant element moeten aanmerken dat er een strafzaak tegen eiser loopt vanwege de mishandeling van een militair. Dat geldt ook voor het punt dat eiser gedeserteerd is. Verder heeft verweerder het tweede relevante element ten onrechte ongeloofwaardig geacht. Tunesië geldt voor eiser niet als veilig land van herkomst. Hij vreest voor strafrechtelijke vervolging waardoor hij tot een van de uitzonderingscategorieën behoort.

Wat is het oordeel van de rechtbank?

De rechtbank is met eiser van oordeel dat verweerder de relevante elementen onjuist heeft vastgesteld. In het beleid van verweerder staat dat relevante elementen feiten en omstandigheden zijn die in twee categorieën worden onderscheiden; gestelde gegevens over de vreemdeling enerzijds en gestelde gebeurtenissen anderzijds. Het beleid legt verder uit dat onder gestelde gebeurtenissen ook de 'veronderstellingen' van de vreemdeling worden verstaan. Onder 'veronderstellingen' verstaat de IND aannames van de vreemdeling die deel uitmaken van de door hem gestelde gebeurtenissen in het verleden. In Werkinstructie 2014/10 heeft verweerder nader uitgewerkt dat hij eerst de relevante elementen van het asielaanvraag moet identificeren en vaststellen. Vervolgens moet verweerder per relevant element de geloofwaardigheid beoordelen en moet er een integrale weging plaatsvinden, waarbij het van belang is om de samenhang tussen de verschillende relevante elementen niet uit het oog te verliezen. Een relevant element is een feit dat of omstandigheid die raakt aan tenminste één onderwerp of verhaallijn en in verband staat met vluchtelingenstatus dan wel artikel 3 van het EVRM.

Eiser heeft tijdens het gehoor verklaard dat hij in militaire dienst heeft gezeten en dat hij daarna bij de marine heeft gewerkt. Als aan eiser wordt gevraagd tot welk jaar hij daar gewerkt heeft, geeft hij aan: "2019, toen belandde ik in detentie. Als ik terugga word ik gedood"⁵. Als aan eiser wordt gevraagd wat de directe redenen zijn waarom hij uit Tunesië is gevlucht, verklaart eiser onder meer dat hij in 2019 is gevlucht uit het leger. Hij verklaart: "De militaire politie is bij mij thuis geweest om mij mee te nemen naar de rechtbank zodat ik word berecht en daarna terugga naar het leger"⁶. Eiser vertelt verder dat hij toen een militair heeft geslagen, dat de militairen zijn tanden vervolgens hebben gebroken en dat hij is gemarteld. Hij geeft aan dat hij in 2019 in detentie belandde en daar in 2020 weer uit kwam. Als later in het gehoor wordt gevraagd of er nog een strafzaak tegen hem loopt en of hij nog wordt gezocht, antwoordt eiser: "Ja, mijn vader is ook voorwaardelijk vrij. Ik word gezocht omdat ik behoort tot het oude regime. Ik word ook gezocht om naar de gevangenis te gaan". Hij verduidelijkt daarna dat hij de gevangenis in moet vanwege de opstand tegen de vuilnisbelt, maar zegt daarbij ook dat hij de gevangenis in moet vanwege het gebruik van geweld tegen een soldaat in ambt. Als de gehoormedewerker vervolgens aan eiser vraagt wat hem bij terugkeer naar Tunesië te wachten staat, zegt eiser: "Dan word ik gemarteld. Ik beland in detentie en word weer gemarteld". Op de vraag waar hij dit op baseert, antwoordt hij: "Ik heb nog een strafzaak open staan. Als een veiligheidsagent of militair het land illegaal verlaat dan moet je ook in detentie". Later tijdens het gehoor is eiser nog uitgebreider gevraagd naar zijn militaire dienst. Eiser verklaart dan weer dat hij gedeserteerd is in 2019 en dat hij in detentie is geplaatst. Hij moest naar de militaire rechtbank omdat hij gedeserteerd was. Eiser bevestigt op dat moment in het gehoor dat hij zijn straf vanwege het deserteren heeft uitgezeten, maar voegt daaraan toe dat hij daarna is beschuldigd omdat hij geweld heeft gebruikt tegen een militair. Eiser vertelt verder nog dat hij eerst drie maanden heeft vastgezet omdat hij alles ontkende en dat hij vijf maanden later nog acht maanden heeft gekregen omdat hij tot het oude regime behoorde. Hij geeft daarna aan dat de acht maanden te maken hadden met de eerste straf, dat hij geweld had gebruikt tegen een militair. Op de vraag of hij zowel de straf vanwege het deserteren als de mishandeling van de militair heeft uitgezeten, antwoordt hij: "Ja".

Gelet op al deze verklaringen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet mocht volstaan met de twee in de besluitvorming aangewezen relevante elementen 1) Identiteit, nationaliteit en herkomst en

2) Deelname aan de opstand en de daaruit voortvloeiende problemen. De rechtbank kan verweerder volgen in zijn standpunt dat eiser niet eenduidig heeft verklaard over waarvoor hij nu precies vreest. Dit betekent echter niet dat verweerder de door eiser genoemde gebeurtenissen en omstandigheden simpelweg buiten de beoordeling van het asielrelaas kan laten. Uit het gehoor blijkt dat eiser verschillende verklaringen over strafzaken, desertie en illegale uitreis heeft gegeven in de context van een vrees voor detentie en marteling. Verweerder zal bij de geloofwaardigheidsbeoordeling moeten beoordelen of die gestelde strafzaken, desertie en illegale uitreis al dan niet geloofwaardig moeten worden bevonden.

Het enkele feit dat eiser op een bepaald moment in het gehoor heeft bevestigd dat hij de straf vanwege het deserteren en vanwege de mishandeling van de militair heeft uitgezeten, maakt het voorgaande niet anders. Eiser verklaart namelijk ook meerdere keren in het gehoor dat er nog steeds strafzaken lopen die daarop zien. De rechtbank is met verweerder eens dat dit mogelijk tegenstrijdig is aan elkaar, maar dit neemt niet weg dat verweerder op grond van het relaas niet kan volstaan met de twee relevante elementen die nu zijn vastgesteld. Hierbij is ook van belang dat indien verweerder het standpunt inneemt dat de verklaringen over de uitgezeten gevangenisstraffen voor desertie en mishandeling van de militair geloofwaardig zijn, dit een rol kan spelen bij de vraag of eiser al dan niet in de negatieve belangstelling staat van de Tunesische autoriteiten. Ten slotte geldt dat de mogelijke tegenstrijdigheden en wisselende verklaringen op deze punten bij uitstek aspecten zijn die verweerder kan betrekken bij de geloofwaardigheidsbeoordeling nadat de relevante elementen zijn vastgesteld.

Verweerder heeft verder in het bestreden besluit aangegeven dat eiser geen documenten heeft overgelegd die aantonen 1) dat er nog een strafzaak tegen hem loopt, 2) dat hij in militaire dienst heeft gezeten, 3) dat hij vanwege desertie gezocht wordt en 4) dat hij illegaal uit is gereisd. De rechtbank ziet echter niet in waarom de afwezigheid van overgelegde documenten kunnen leiden tot de conclusie dat deze elementen niet als relevant element aangemerkt kunnen of moeten worden. De rechtbank wijst er hierbij op dat het heel gebruikelijk is dat vreemdelingen hun asielrelaas niet met documenten kunnen onderbouwen en dat de geloofwaardigheidsbeoordeling er juist ook op is ingericht om relevante elementen te beoordelen die uitsluitend zijn gebaseerd op verklaringen.

Nu verweerder de relevante elementen onjuist heeft vastgesteld, heeft hij het asielrelaas van eiser niet volledig en in de juiste samenhang beoordeeld. De rechtbank zal daarom het bestreden besluit vernietigen. Het ligt op de weg van verweerder om opnieuw de relevante elementen uit eisers asielrelaas vast te stellen en zijn aanvraag te beoordelen. Daarbij dient verweerder de door eiser eerst in beroep overgelegde documenten bij het nieuw te nemen besluit te betrekken. Het ligt daarbij wel op de weg van eiser om zo snel mogelijk een vertaling van deze documenten in te dienen.

Conclusie: het beroep is gegrond, het bestreden besluit wordt vernietigd.

Contact

Als u informatie heeft die nuttig zou kunnen zijn voor andere rechtsbijstandverleners op de AC's, vernemen we dat graag. We kunnen het dan opnemen in de Signalering.

AC Contactpersoon Advocatuur(ACCA)

Monique Muller
Hans Eizenga

m.muller@mulleradvocatengouda.nl
info@advocaateizenga.nl

Juridisch Coördinatoren

Eddy Sluiter
Michelle van de Scheur
Alinda Zoetbrood

e.sluiter@rvr.org
m.vdscheur@rvr.org
a.zoetbrood@rvr.org

Met algemene vragen over zaken gerelateerd aan het AC-proces kunt u terecht bij :
juridischcoördinatorenasiel@rvr.org

Documentalist

AC

E-mail

Tabitha Maat	Den Bosch	tmaat@vluchtelingenwerk.nl
Nissan Atalay	Schiphol	natalay@vluchtelingenwerk.nl
Mimoun Koubaa	Ter Apel	mkoubaa@vluchtelingenwerk.nl
Anouk Ayhan	Zevenaar	aayhan@vluchtelingenwerk.nl

De documentalisten zijn in ieder geval altijd te bereiken via: documentalisten@vluchtelingenwerk.nl

Adres- en contactgegevens van de balies van de afdeling Legal Aid van de Raad voor Rechtsbijstand op de AA-locaties :

AC Schiphol
Duizendbladweg 100,
1171 VA BADHOEVEDORP
Tel.: 088 – 07 54215
e-mail: acschiphol@rvr.org

AC Ter Apel
Ter Apelerven 3,
9561 MC, TER APEL
Tel.: 088 – 04 39930
e-mail: acterapel@rvr.org

AC Den Bosch
Leeghwaterlaan 16
5223 BA DEN BOSCH
Tel.: 088 – 04 37819 / 18
e-mail: acdenbosch@rvr.org

AC Zevenaar
Ringbaan-Zuid 2a
6905DB ZEVENAAR
Tel.: 088 – 04 31571 / 72
e-mail : aczevenaar@rvr.org

AC Budel
Randweg-Oost 32
6021 PB Budel Cranendonck
Tel.: 088 – 04 31171 / 72
e-mail: acbudel@rvr.org

Inschrijvingsvoorwaarden

In de [inschrijvingsvoorwaarden advocatuur 2023](#) staan in [Bijlage 2](#) de specialisatievereisten voor asiel- en vluchtelingenrecht en in [Bijlage 2A](#) de Distributieregeling AC. De **Best Practice Guide Asiel** bevat de minimumnormen voor het verlenen van zorgvuldige en adequate rechtsbijstand in asielzaken.